

εξαιρετικῶς μεγέθους μετὰ κρανίων δολιχοκεφάλων καὶ καλῶς διατηρουμένων, λευκῶν δὲ καὶ ἰσχυρῶν ὀδόντων. Παρ' αὐτοῖς εὐρέθησαν ἄπειρα ὀρειχάλκινα κοσμήματα, ἄλλα ἐξ ἡλέκτρου ὡς καὶ λόγγαι· οἱ σκελετοὶ ἐστῆρίζοντο ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτῶν πλευρᾶς. Ὁ Γκαμουρίνης φρονεῖ ὅτι οἱ σκελετοὶ οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς Τυρρηνοὺς καὶ ὅτι θὰ δυνηθῆν' ἀποδείξῃ ὅτι οἱ Τυρρηνοὶ εἶχον ἐμπόριον μετὰ τῶν Φοινίκων.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας Ὁσκάρ ἐπέστειλεν ὡς δῶρον εἰς τὸ Διεθνὲς συνέδριον τῶν Ἀσιανολόγων χρυσοῦν σουηδικὸν κερὰτινον ποτήριον, ὅπερ θὰ ἐνεχειρίζετο ὑπὸ τοῦ ἐν Αὐγύπτῳ πολιτικοῦ πράκτορος καὶ γενικοῦ προξένου τῆς Σουηδίας κόμητος Καρόλου Λάνδ-θεργ, ὅστις ὑπῆρξε καὶ γενικὸς γραμματεὺς ἐν τῷ τελευταίῳ συνέδριῳ τῶν Ἀσιανολόγων, τῷ πρὸ τριετίας ἐν Στοκόλμῃ συγκροτηθέντι, εἰς τὸν καθηγητὴν Μὰξ Μύλλερ, ὅστις θὰ κρατήσῃ αὐτὸ μέχρι τοῦ προσεχοῦς συνεδρίου τῶν Ἀσιανολόγων, ὅτε θὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ νέου αὐτοῦ προέδρου. Ὁ βασιλεὺς Ὁσκάρ ἦτο, ὡς γνωστόν, ἐπίτιμος πρόεδρος ἐν τῷ ἐν Στοκόλμῃ συνέδριῳ.

— Ἐν Ἀμερικῇ διοργανοῦνται ἐκδρομὴ πρὸς θήραν φαλαίνης, σκοπὸν ἔχουσα τὴν ζώγησιν φαλαίνης, ἣτις νὰ ἐκτεθῆ ἐν τῷ ἀλιευτικῷ τμήματι τῆς ἐν Σικάγῳ Παγκοσμίου Ἐκθέσεως. Ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τοῦ σχεδίου ἡ φάλαινα περιορισθήσεται ἐν ἀρμυδίῳ μέρει καὶ ρυμουλκηθήσεται εἰς Σικάγον διὰ τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἁγ. Λαυρεντίου.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἡ διερεύνησις τῆς Γροιλανδίας. — Ἐν Κοπεγχάγῃ ἐλήφθησαν ἄρτι εἰδήσεις περὶ τῆς ὑπὸ τὸν λοχαγὸν Ρύδερ διερευνητικῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Γροιλανδίας. Ἡ ἀποστολὴ ἀποτελεῖται ἐξ ἑννέα μελῶν τοῦ δανικοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ καὶ εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Κοπεγχάγης τῇ 27]8 παρελθόντος ἰουνίου διὰ τοῦ νορβηγικοῦ ἀλιευτικοῦ σκάφους Ἐκλῆς.

Κατὰ τὴν 8]20 αὐγούστου οἱ ὑπὸ τὸν λοχαγὸν Ρύδερ ἄνδρες ἀφίκοντο εἰς Δὺρ Φγιόρδ, ἐν τῇ ΝΑ ἀκτῇ τῆς Ἰσλανδίας, ἐκεῖθεν δὲ προὐχώρησαν εἰς Σκορσμπάϋ Λάνδ, ὅπου διῆλθον τὸν χειμῶνα ἐν θέσει κειμένη ὑπὸ τὴν 70° 27' Β γεωγρ. πλάτους, χρησιμοποιήσαντες τὸν χρόνον εἰς καταρτισμὸν διαφόρων συλλογῶν καὶ εἰς παρατηρήσεις.

Κατὰ τὴν 27]8 αὐγούστου ὁ Ρύδερ εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς Ἰσλανδίαν, ἀλλὰ προτίθεται ν' ἀναχωρήσῃ τῇ 14]26 Ἰουλίου εἰς τὴν τῆς Γροιλανδίας ἀκτὴν, ὅπου ἐλπίζει ν' ἀποβίθασθῇ ἐν τῇ ὑπὸ τὴν 68° Β γεωγρ. πλάτους ἀγνωστῇ ἀκτῇ, τῇ μεταξὺ τῶν ἀβαθῶν τοῦ Σκορσμπάϋ καὶ τῆς νοτίου Γροιλανδίας. Λέγεται ὅτι μεγάλα ἐπιστημονικὰ ἀποτελέσματα ἐπετεύχθησαν ἤδη ὑπὸ τῆς ἀποστολῆς ταύτης.

Χάρτης τῆς Ἀμερικῆς. — Ἡ ἐν πανομοιότυπῳ ἀναπαγωγῇ διὰ τὴν ἐν Μαδρίτῃ Κολουβιανὴν Ἐκθεσιν τοῦ πρώτου χάρτου ἐφ' οὗ σημειοῦται ἡ ἀμερικανικὴ ἡπειρος προσεγγίζει εἰς τὸ τέρμα. Τὸ ἔργον τελεῖται ὑπὸ τοῦ σενὸρ Κανίθα Βαλλέγιο, ἀνεψιοῦ τοῦ ἰσπανοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Τράννορ. Ὁ πρωτότυπος χάρτης, ὅστις ἐχαράχθη τῷ 1500 ὑπὸ τοῦ διασήμευ θαλασσοπόρου καὶ χαρτογράφου Σονὰν δὲ Λακόζα, ὅστις εἰργάζετο ὡς πρῶτος παρὰ τῷ Κολόμβῳ ἐν πλείοσι τοῦ ἐνὸς ταξιδίου διὰ τοῦ ἀτλαντικοῦ διετηρήθη ἔκτοτε μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς ἐν τῷ Ναυτικῷ Μουσείῳ τῆς Μαδρίτης. Ὁ χάρτης παρουσιάζει ἕνα λίαν ἐνδιαφέροντα χαρακτηριστικά, ἀναπτύσσων τὴν ἔκτασιν τῶν γνώσεων τῶν ἀρίστας ἐχουσῶν γνώσεις γεωγράφων τῆς ἐποχῆς. Ἐπ' αὐτοῦ σημειοῦνται αἱ Δυτικαὶ Ἰνδίαὶ καὶ μικρὸν τμήμα τῆς Ν. Ἀμερικῆς ἧτοι τὸ ΒΑ, ὅπερ κεῖται μεταξὺ τοῦ Ἀμαζονείου ποταμοῦ καὶ τοῦ Παναμᾶ. Εἰς τὴν χώραν ταύτην δίδεται τὸ γενικὸν ὄνομα στερεὰ (Terra Firma), πρὸς διακρίσιν τῆς ἡπείρου ἀπὸ τῶν Ἀντιλλῶν. Ἐνιαχοῦ ἀπαντῶσιν ἕλη νεωτέρων ὀνομάτων, ὡς Βενεζουέλα, Μερακάθον καὶ Βρασιλία. Ὁ χάρτης περιλαμβάνει καὶ τινὰς λεπτομερείας τῶν ἀνακαλύψεων, αἵτινες ἐγένοντο ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ ὑπὸ τοῦ Σεβαστιανοῦ Καμπὲν τῷ 1497 ὡς καὶ τίτλους οἱ αἱ ἐξῆς: —

«Θάλασσα ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀγγλων», «Ἀγγλικὸν ἀκρωτήριον», «Σαῦρα» (Lizard) καὶ «Ἀγ. Γεώργιος». Ὁ Λακόζας ἐσημείωσε πρὸς τούτους σαφῶς τὴν Κούβαν ὡς νῆσον, ἐνῶ ὁ Κολόμβος εἶχεν ἀποθάνει μετὰ τῆς πεποθησέως ὅτι αὕτη ἦτο ἡπειρος, μόνον δὲ μετὰ ὀκταεταίαν εἶχεν ἐπικυρωθῆ ἡ ἀκρίβεια τοῦ χάρτου τοῦ Λακόζα.

Μούμια ἐν Λουδίνῳ. — Ἐσχάτως ἐν τῷ ἐν Λουδίνῳ Βασιλικῷ Γυμνασίῳ τῶν Χειρουργῶν κατετέθη σειρά δώδεκα μουμιῶν, ἀνακαλυφθεισῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τοῦ κ. Φλίνδερς Πιερρῆ, τοῦ γνωστοῦ Αἰγυπτιολόγου. Αἱ μούμια αὗται εἶναι πιθανῶς αἱ ἀρχαιόταται πασῶν τῶν μέχρι τοῦ δὲ ἀνακαλυφθεισῶν, τῆς χρονολογίας αὐτῶν ἀναγομένης εἰς ἐποχὴν οὐχὶ μεταγενεστέραν τῆς Δ' αἰγυπτιακῆς δυναστείας, ἴσως εἰς τὸ 4000 π. Χ. Οὕτω φαίνονται σύγχρονοι τῆς ἐποχῆς τῆς Βίβλου. Οἱ σκελετοὶ εἶναι φυλῆς ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ συμμετρικῆς τὰ χαρακτηριστικά, μετὰ κρανίων μεγάλως ἀνεπτυγμένων· παρουσιάζουσι δὲ τὰ συνήθη χαρακτηριστικά τῶν μουμιῶν, ὡς κοιλιακὰς ἐντομάς, ἐπιδέσμους ἐκ λεπτοῦ λινοῦ κτλ. Οἱ λινοὶ ἐπίδεσμοι, οἵτινες χρησιμοποιοῦνται ἐν ταῖς μουμιαῖς ταύταις πρὸς συγκάλυψιν τῶν σωμάτων ἔχουσι πλάτους 3 ἢ 4 δακτύλους (inches), εἶναι κατασκευασμένοι ἐκ λινοῦ καὶ λεπτότατοι τὴν ὑφῆν. Κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ Πιερρῆ οἱ σκελετοὶ παρεδόθησαν εἰς τὸν διδάκτορα Γκάρσον πρὸς μελέτην καὶ περιγραφὴν αὐτῶν, ἡ δ' ἔκθεσις αὐτοῦ ἀναμένεται μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὸ τῶν ἀνθρωπολόγων καὶ Αἰγυπτιολόγων.

Σκυθικὸς τάφος. — Ὁ καθηγητὴς Βεισελόβσκης ἐπεράτωσε τὰς ἀνασκαφὰς, ἃς εἶχεν ἀναλάβει ἐν τῷ τμήματι τῆς Συμφεροπόλεως, ἐν τοῖς ἰδιαίτεροις γηπέδοις, ἃτινα ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς αυτοκρατορικῆς ἐταιρίας τῆς ἀρχαιολογίας. Ὁ Ἀγγελοφόρος τῆς Κριμαίας παρέχει λεπτομερῶς τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀνασκαφῶν τούτων.

Ἐν ἱκανῷ βάθει ἀνεκάλυψαν τάφον, περιλαμβανόντα πολεμιστὴν, κατακειμένον ἐπὶ τῶν νώτων μετὰ τῶν βραχιόνων τεταμένον κατὰ μῆκος τοῦ σώματος. Φαρῆτρα, πλήρης τῶζων καὶ κεκαλυμμένη ἐν τῷ ἀνωτάτῳ αὐτῆς μέρει ὑπὸ λεπτοῦ φύλλου χρυσοῦ ὡς καὶ σιδηροῦν ξίφος κατεστραμμένον ὑπὸ τῆς σκωρίας εἰρίσκοντο ἐπίσης ἐν αὐτῷ.

Ἡ στολὴ τοῦ πολεμιστοῦ ἐκαλύπτετο ὑπὸ μικρῶν πλακῶν χρυσοῦ. Ὁ τάφος ὀρθογωνίου σχήματος ἀνεκαλύφθη εἰς βάθος πρωτοφανὲς διὰ τάφους, περιελάμβανε δὲ ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ἀντικειμένων πέντε μεγάλους ἀμφορεῖς, ὧν ὁ εἰς πρὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ σώματος, οἱ δὲ τέσσαρες ἄλλοι πρὸς τὸ νότιον μέρος τοῦ τάφου. Σιδηρᾶ λόγχη καὶ ἀσπίς εἶχον τεθῆ παρὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ κατακειμένου· ἐν τούτοις τὰ ὅσπ' ἀνὰ κατωρθώθη ν' ἀποσυρθῶσιν ἐκεῖθεν, διότι εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐπαφὴν μετετρέποντο εἰς κόνιν.

Ἡ κυρίως ἄξια τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης ἔγκειται ἐν τῷ ὅτι ὁ τάφος οὗτος εἶναι εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων σκυθικῶν καὶ ἀνήκει εἰς τὴν πρὸ Χριστοῦ ἐποχὴν.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ.

Τὸ γράφειν ἀξιώματα ταῦτον ἔστι τῷ σημειοῦν καθ' ἐκάστην ὡς τακτικὸς παντοιοπώλης, τὰς ἐν τῷ νῷ φιλασδομένης μικρὰς εἰσπράξεις.

Ὁ θέλων νὰ καταρτίσῃ πλουσίαν συλλογὴν μειδιαιμάτων θὰ συλλέξῃ ἤρ' αὖτε τὸ ὠχρότερον ἐκ τῶν χειλέων τοῦ συναδέλφου, ὅστις ποιεῖται μᾶλλον φιλοφρόνησιν ἢ ἐκ τῶν χειλέων ἐκεῖνου, ὅστις δέχεται αὐτὴν;

Υπάρχουσι λόγοι, ἀποτελοῦντες τὴν χολερικὴν τάξιν τῶν λογίων, ὁ ἐγκέφαλος δὲ τῶν ὀπίσθων εἶναι τεταραγμένη κάτω κοιλία. Τὰ γραφόμενα αὐτῶν εἶναι «λογοδιάρροια».

Εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ἢ καλὴ φίλη τοῦ ὀπίσθου κέκταται λιγυ-

ράν φωνήν! Δύναται νὰ βιάζη αὐτὴν νὰ ψάλλῃ, καὶ δι' ἐπιδεξιῶν φιλοφρονημάτων νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτήν, νὰ ἐξαντλή καὶ βαθμυδὸν νὰ καταπονήσῃ τὴν γλώσσαν αὐτῆς, μέχρις οὗ νὰ θέσῃ αὐτὴν ἐκτός τοῦ πεδίου. Τοῦτο ἀποτελεῖ κέρδος ἰσοδύναμον πρὸς τὴν ἀδολεσχίαν αὐτῆς.

JULES RENARD.

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ, ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΣΙΑΝΟΛΟΓΩΝ.

(Ἐναρκτήριος λόγος τοῦ προέδρου).

Τῆ 24/5 Σεπτεμβρίου ἤρχετο ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Λονδίνου τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ τὸ «Ἐνατον διεθνὲς συνέδριον τῶν Ἀσιανολόγων» ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ καθηγητοῦ Μὰξ Μύλλερ (ἐπιτίμου προέδρου ὄντος τοῦ λόρδου Νορθμπρούκ) καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πλείστων ὄσων ἀντιπροσώπων διαφόρων κρατῶν, πάντων διακεκριμένων Ἀσιανολόγων. Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δουκὸς τοῦ Νορθμπρούκ ἐπίσημον προσαγόρευσιν τῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου ὁ καθηγητὴς Ράϋς Δαίηθις ἀνέγνω τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Στοκόλμῃ καὶ Χριστιανίᾳ τῷ 1889 συνόδου τοῦ Συνεδρίου· μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ δ' ἀγγελίαν ὅτι 11 κυβερνήσεις, 22 σοφαὶ ἐταιρίαι καὶ 13 πανεπιστήμια ἀπέστειλαν ἀντιπροσώπους εἰς τὸ συνέδριον, ἀγγελίαν ἐπιστεφθεῖσαν ὑπὸ ἀνευφημιῶν, ὁ καθηγητὴς Μὰξ Μύλλερ, ἐγερθεὶς ἐν μέσῳ ἀνευφημιῶν, προέβη εἰς τὸν ἐναρκτήριον αὐτοῦ λόγον, καθ' ὃν, μετὰ τινὰς ἐκφράσεις εὐχαριστιῶν πρὸς διαφόρους καὶ μετὰ τινὰς δηλώσεις περὶ διαφοριῶν καὶ παρανοήσεων, ἀναφυσῶν κατὰ τὸ τελευταῖον συνέδριον, εἰσήλθεν εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς ἀγορεύσεως αὐτοῦ τὴν οὐσιωδεστέραν περὶ ληψιν τῆς ὁποίας ἐνταῦθα παρατιθέμεθα :

α'. Τίς ὁ λόγος τοῦ συνεδρίου.

Ἀναπτύξας ἑμὴν, εἶπεν ὁ καθηγητὴς Μὰξ Μύλλερ, τὸ πρὸς ὑπαρξιν δικαίωμα ἡμῶν θὰ προσπαθῶ ἤδη νὰ ἐμνηνεύσω τὸν λόγον τῆς ἡμετέρας ὑπάρξεως καὶ τοὺς σκοπούς, οὓς ἔχομεν ὑπ' ὄψει ἐν τῇ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συγκροτήσει τῶν ἀνατολικῶν τούτων συνεδρίων ἐν ταῖς κυριωτέραις πόλεσι τῆς Εὐρώπης. Ὅσαίς ἐπιθυμῶμεν νὰ ἐκφράσωμεν τι ἀπομειμακρυσμένον ἀπ' ἡμῶν μεταχειρίζομεθα τὴν ἔκφρασιν «ὅσον ἀπέχουσι ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν». Ἦδη ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιδιώκομεν, ἐνταῦθα ἀγειρόμενοι, εἶναι νὰ προσπελάσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν ἐγγύτερον τὴν ἀνατολὴν πρὸς τὴν δύσιν, νὰ ἀγάγωμεν αὐτὴν ἐγγὺς τῶν ἡμετέρων σκέψεων καὶ τῶν ἡμετέρων καρδιῶν. Παράδοξον πράγματι τὸ ὅτι ὑπῆρξε πατε μεθόριος γραμμὴ διαχωρίζουσα τὴν ἀνατολὴν ἀπὸ τῆς δύσεως, δυσχερὲς τὸ ἀνακαλύψαι τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὑπῆρξε τοιαύτη γραμμὴ, ἢ τοὺς φυσικοὺς ὄρους, ἀν' ὑπῆρξαν τοιοῦτοι, τοὺς καταστήσαντας ἀναγκαίαν τοιαύτην καθοριστικὴν τῶν ὁρίων γραμμὴν. Ὁ ἥλιος κινεῖται ἐν ἀδιακόπῃ συνεχεῖ ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, μὴ ὑπαρχούσης ἀνακοπῆς ἐν τῇ θριαμβευτικῇ αὐτοῦ προόδῳ. Πρὸς τί λοιπὸν νὰ ὑπάρξῃ ἀνακοπὴ ἐν τῇ θριαμβευτικῇ ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς προόδῳ τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς καὶ πῶς ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ, ἡ ἀνακοπὴ ἐκείνη; Ἀληθέστατον ἔστιν ὅτι ἐφ' ὅσον γινώσκομεν τι ἐπάξιον τοῦ ὀνόματος τῆς ἱστορίας, ἡ ἀνακοπὴ αὕτη ὑπάρχει. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ καταδείξω ὅτι ἐν τῶν μεγίστων κατορθωμάτων τῶν ἀνατολικῶν σπουδῶν εἶναι τὸ ὅτι ἀναντιρρήτως ἀπέδειξαν ὅτι ὁ παντελής χωρισμὸς τῆς ἀνατολῆς ἀπὸ τῆς δύσεως οὐδέποτε ὑπῆρξεν, ὅτι ἐν τῇ προϊστορικῇ ἐποχῇ ἡ γλῶσσα ἀπετέλει πρᾶγματι δεσμὸν ἐνώσεως τῶν προγόνων τῶν ἀνατολικῶν καὶ δυτικῶν ἐθνῶν, ἐνῶ νεώτεραι ἀνακαλύψεις ἀπέδειξαν ὅτι καὶ ἐν ἱστορικῇ ἐποχῇ ἡ γλῶσσα, ἥτις θεωρεῖτο ὡς διαχωρίζουσα τὰ μέγιστα τῆς ἀρχαιότητος ἔθνη, οὐδέποτε διεχώρισε τὰ σπουδαιότερα αὐτῶν τὸσον τελείως, ὥστε νὰ καταστήσῃ ἀδύνατον πᾶσαν διανοητικὴν αὐτῶν συναλλαγὴν. Αἱ δύο αὗται ἀνακαλύψεις ἀποτελοῦσι κατ' ἐμὲ τὴν ὑψίστην δόξαν τῶν ἀνατολικῶν σπουδῶν κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα. Ἐνίοι τῶν μεγίστων Ἀσιανολόγων συνετέλεσαν εἰς τὰς ἀνακαλύψεις ταύτας· κατὰ συνέπειαν

ἐνόμισα ὅτι θὰ ἀπετέλουσαν αὗται τὸ θέμα, ὅπερ τὰ μέγιστα ἐπαξίως ἠδύνατο νὰ ἐπασχολήσῃ τὰς ἡμετέρας σκέψεις ἐν τῇ ἐνάρξει τοῦ ἡμετέρου διεθνῶς συνεδρίου τῶν Ἀσιανολόγων.

β' Προϊστορικὰ ἔρευνα.

Ἄρχομαι ἀπὸ τοῦ προϊστορικοῦ κόσμου, ὅστις πράγματι προήχθη τὸ πρῶτον εἰς φῶς ὑπὸ τῶν σπουδῶν τῶν Ἀσιανολόγων. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μοὶ ἀρέσκει ἡ ἔκφρασις προϊστορικός, ὡς κενὴ καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑποβληθῇ εἰς ὄρισμόν. Ἄν ἡ πραγματικὴ ἱστορία ἀρχῆται μόνον ἐκ γεγονότων, περὶ ὧν συγχρόνους ἔχομεν μαρτυρίας, τότε βεβαίως ὀλοκλήρως ἡ περὶ ἧς ἐνταῦθα πρόκειται περίοδος θ' ἀπεκαλεῖτο προϊστορικὴ· ἂν ὅμως ἱστορία σημαίη ἔρευνα, ὡς καὶ ἀρχικῶς ἐσήμαινε, καὶ γινῶσιν πραγματικῶν γεγονότων, ἐπὶ τοιαύτης βασιζομένων ἐρεύνης, τότε βεβαίως τὰ γεγονότα, ἅτινα θὰ ἐπασχολήσωμεν ἡμᾶς εἶναι ἐξ ἴσου καὶ ἡ ἐν Βατερλώ μάχῃ πραγματικὰ καὶ ἀληθῶς ἱστορικὰ. Πολλάκις ὑποτίθεται ὅτι οἱ τὰς ἀνατολικὰς μελετῶντες γλώσσας καὶ τὴν τῶν γλωσσῶν ἐπιστήμην ἐπὶ λέξεων μόνον ἐπασχολοῦνται· ἐν τούτοις ἐμάθομεν ἤδη ὅτι ἐκάστη νέα λέξις ἀντεπροσώπευε σπουδαιότατον γεγονός ἐν τῇ ἀναπτύξει τῆς ἡμετέρας φυλῆς. Καὶ νῦν ἀκόμη ὅταν οἱ σοφοὶ ὀμιλῶσι περὶ γλωσσῶν καὶ οἰκογενειῶν γλωσσῶν λησμονοῦσιν ὅτι γλῶσσαι σημαίνουσι τοὺς ὀμιλῶντας τὰς γλώσσας καὶ οἰκογένειαι γλωσσῶν προὔποιθέασιν πραγματικὰς οἰκογενεῖας ἢ τάξεις ἢ ἰσχυρὰς ὁμοιοπονδίας, ἀγωνισθείσας ὑπὲρ ὑπάρξεως αὐτῶν καὶ προφυλαξάσας τὸ ἔδαφος αὐτῶν ἀπὸ παντὸς ἐχθροῦ. Τὸ ἂν ἴναι δυνατόν ἢ οὐ νὰ διερευνηθῇ ἡ ἀρχὴ τῶν γλωσσῶν ἢ τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης ἐν γένει, τοῦτο εἶναι ζήτημα, ὅπερ ἀποφεύγουσι νὰ πραγματευθῶσιν οἱ σοφοί, διότι εἶναι ζήτημα ἀναγόμενον εἰς τοὺς φιλοσόφους μᾶλλον ἢ τοὺς ἐν τῇ διερευνήσει τῶν γλωσσῶν ἐπασχολουμένους. Ὁμολογῶ ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται ἡμῖν τὸ ἀρχαῖον μάθημα ὅτι ὁ ἡμέτερος νοῦς δὲν ἐγένετο πρὸς κατανόησιν τῶν ἀρχῶν. Οὐδενὸς τὴν ἀρχὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ γινώσκομεν. Οἱ ἐν τῇ μελέτῃ τῶν γλωσσῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀνατολικῶν ἐνδιατρίβοντες ἔλυσαν τὸ πρόβλημα τῆς ἀρχῆς τῶν εἰδῶν τῆς γλώσσης καὶ μάλιστα πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαρβίνου· ὡς ὁ Δαρβίνος ὅμως ὑπαγορεύεται καὶ οὗτοι ν' ἀποδεχθῶσι ἀρχικούς τινὰς πυρῆνας ὡς δεδομένους, οὐδὲ ταλμῶσι νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ βαθύτατα μυστήρια τῆς πραγματικῆς δημιουργίας ἢ τῶν κοσμικῶν ἀρχῶν. Ἐν τούτοις καὶ ὑπὸ τούτων ἔτι τὸν περιορισμὸν οἱ Ἀσιανολόγοι δὲν εἰργάσθησαν εἰς μάτην. Οὐδεμίαν ἐν τῷ κόσμῳ ἱστορία δύναται ἐν τῷ μέλλοντι νὰ γραφῇ ἄνευ τοῦ εἰσαγωγικοῦ αὐτῆς κεφαλαίου περὶ τῆς μεγάλης παγιώσεως τῶν ἀρχαίων Ἀρυατικῶν καὶ Σιμιτικῶν λαῶν. Τὸ κεφάλαιον τοῦτο δύναται νὰ κληθῇ προϊστορικόν, τὰ γεγονότα ὅμως, ἅτινα πραγματεύεται εἶναι καθ' ὀλοκλήριαν ἱστορικὰ καὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἐν τῇ μελέτῃ τῶν γλωσσῶν ἐνδιατρίβοντος εἰς τὸσον πραγματικὰ ὅσον καὶ ἡ ἐν Βατερλώ μάχῃ. Ταῦτα ἀποτελοῦσι τὸ στερεὸν θεμέλιον ὀλοκλήρου τῆς μεταγενεστέρως ἱστορίας καὶ προσδιόρίζουσι τὴν πορείαν τῶν κυριωτέρων ἐθνῶν τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὃν τρόπον τὰ ὄρη προσδιόρίζουσι τὸν ῥοῦν τῶν ποταμῶν.

γ'. Ἀποτελέσματα τῶν ἀνατολικῶν σπουδῶν.

Προσπίθην νὰ κατανόησῃς τί ἐνοεῖται διὰ τοῦ γεγονότος ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχὴ καὶ τόπος, καθ' ἃ πρόγονοι τῶν ποιητῶν τῆς Βέδας καὶ τῶν προφητῶν τῆς Ζιὲνδ Ἀθέστας ἔθλιβον τὰς χεῖρας ἀλλήλων καὶ ἐλευθέρως συνδιηλέγοντο μετὰ τῶν προγόνων τοῦ Ὀμήρου, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτῶν τούτων τῶν γλωσσολογικῶν ἡμῶν προγόνων καὶ θὰ ἴδῃς ὁποῖαν σκηρικὴν ἀλλοίωσιν, ὁποῖαν πραγματικὴν σκηρικὴν μεταμόρφωσιν ὑπενήργησαν οἱ ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς ἐγκύψαντες σπουδαῖς ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς σκηρικῆς τοῦ κόσμου· οὗτοι συνήγαγον ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ πολυτιμώτερα ταυτοχρόνως δὲ τὰ ἥμισυ δαπανηρὰ μουσεῖα ἀρχαιοτήτων, ἦτοι τὰς λέξεις, αἵτινες χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἀδιαχωρίστου ἀρυατικῆς καὶ ἀδιαμερίστου σιμιτικῆς ἀδελφότητος, κειμήλια ἀρχαιότερα τῶν βαβυλωνείων πινάκων τῶν αἰγυπτιακῶν παπύρων, κειμήλια τῶν κοινῶν αὐτῶν ἰδεῶν, κοινῆς θρησκείας, κοινῆς μυθολογίας, κοινῶν δημόσιων γλωσσικῶν πλοῦτος καί, ὡς ἐσχάτως ὁ Λάϊστ, Κέλερ καὶ λοιποὶ ἀπέδειξαν, κειμήλια κοινῆς ἐπίσης δικονομίας. Ἄν ἤδη στρέψωμεν τὰ βλέμματα ἡμῶν εἰς ἕτερον στάδιον ἐνεργείας τῶν Ἀσιανολόγων